
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 67 / III Legislatura / Tercer període

Dimarts, 16 de maig de 1989

Comissió del Síndic de Greuges

Presidència
de l'Il·lustre Sr. Josep Joan Grau

Informe del Síndic de Greuges
corresponent a l'any 1988

SUMARI

El debat del punt segon de l'ordre del dia s'inicia a dos quarts de cinc de la tarda i catorze minuts.

Informe del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1988 (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Síndic de Greuges* (p. 1294).

Intervenció del G. p. Popular : *I. Sra. Montserrat* (p. 1296).

Intervenció del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya : *I. Sr. Colom* (p. 1296).

Intervenció del G. p. d'Iniciativa per Catalunya : *Nualart* (p. 1298).

Intervenció del G. Socialista : *I. Sr. Abelló* (p. 1299).

Intervenció del G. p. de Convergència i Unió : *I. Sr. Escudé* (p. 1300).

L'I. Sr. Colom (ERC) intervé per contradiccions (p. 1303).

L'I. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1303).

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i es reprèn a un quart de set i tretze minuts.

Respostes : *H. Sr. Síndic de Greuges* (p. 1303), *Sr. Adjunt del Síndic de Greuges* (p. 1304) i *H. Sr. Síndic de Greuges* (p. 1305).

La sessió s'aixeca a tres quarts de set de la tarda i onze minuts.

El debat de l'Informe del Síndic de Greuges presentat al Parlament, d'acord amb l'article 30 de la Llei 14/1984, constitueix el segon punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió, el qual s'inicia a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts. Presideix la sessió l'I. Sr. Grau, acompanyat del Secretari, I. Sr. Vernet. Assisteix la Mesa la lletrada Sra. Andreu.

Hi són presents les diputades i els diputats membres de la Comissió I. Sr. Escudé, I. Sra. Bruguera, I. Sr. Aligué, I. Sr. Graells (en substitució de l'I. Sr. Padilla), I. Sra. Bosch, I. Sr. Guasch (en substitució de l'I. Sr. Camps i Vallejo), I. Sr. González i Castells (en substitució de l'I. Sr. Parera), I. Sr. Orriols i I. Sr. Montalat, pel G. p. de Convergència i Unió; I. Sr. Abelló, I. Sra. Barenys, I. Sr. Guitart i Domènech, I. Sr. Oliart i I. Sr. Soto, pel G. Socialista; I. Sr. Nualart, pel G. p. d'Iniciativa per Catalunya; I. Sra. Montserrat, pel G. p. Popular, i I. Sr. Colom, pel G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el Síndic de Greuges, H. Sr. Frederic Rahola i d'Espona, acompanyat de l'Adjunt del Síndic de Greuges, Sr. Elies Rogent i Albiol.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Tenim amb nosaltres el Síndic senyor Rahola i l'Adjunt del Síndic, senyor Rogent, als quals donem la benvinguda, que ens faran —com és habitual en aquestes sessions— l'Informe del Síndic corresponent a l'any 1988. Té la paraula el Síndic de Greuges.

Informe del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1988

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Frederic Rahola) : Senyor President, il·lustres membres de la Mesa, senyores i senyors diputats, aquesta és la cinquena vegada que em presento davant aquesta Comissió per informar del report anual previst a l'article 30 de la Llei 14/84, del 20 de març. És, doncs, el darrer corresponent al primer mandat.

Això justifica que en aquesta compareixença dediqui unes consideracions finals sobre la funció del Síndic de Greuges. El que he pretès amb aquest report, com amb els que l'han precedit, és trametre un balanç en unes pàgines estrictament mesurades de com el ciutadà del nostre país es lamenta de la situació en què es troba quan es veuen afectats els seus drets per arbitriaritats o negligències de l'Administració.

He procurat que els textos aportats proporcionin elements de judici perquè, no solament els parlamentaris, sinó els ciutadans en general tinguin una informació fidedigna que els permeti tenir una idea aproximada de la realitat del nostre sistema de treball i dels recursos dels quals poden fer ús davant un fet administratiu advers.

Aquests han estat els propòsits del nostre Informe. La seva originalitat és la de fer una constant invocació per tal que les nostres crítiques i denúncies indueixin a esmenar i agilitar el funcionament de l'Administració i moltes de les resolucions que hem de contradir. Aquestes observacions són fetes, no solament des de l'òptica particular de l'individu, sinó com un fet revelador d'una situació que, per generalitzada, sigui axiomàtica i en resultin noves solucions que beneficiïn també els drets fonamentals dels ciutadans en general, tant com les relacions individu-societat.

La nostra intervenció ha pogut garantir a les parts en conflicte la llibertat de l'acció medial; en la majoria dels casos, hem aconseguit solucions positives en situacions en què el ciutadà es troba, generalment, en posició d'inferioritat. Exercim l'acte suprem de la denúncia pública de les situacions comprovades, o sia, posem en coneixement de la societat civil allò que l'Administració o el sistema administratiu d'uns interessos comuns ha fet o ha deixat de fer, no ha previst, o no ha resolt.

Crec que aquestes situacions han posat de manifest la identitat del Síndic de Greuges, la qual ha estat confirmada amb la confiança que cada dia ens demostra el ciutadà, que, pel que podem observar, va prenent consciència que la institució és l'organisme adequat per fer prevaler els seus drets quan són vulnerats per l'Administració. Ben entès que aquest Informe respon, globalment —quant a contingut—, a l'orientació general dels quatre que l'han precedit; quant a l'estructura formal i concepció metodològica, segueix el model que vam presentar l'any passat. Considerem, doncs, vàlides, i donem per reproduïdes les reflexions que hi expressàvem. Ara, hem ajustat més la sistematització del contingut i hem ampliat el nombre de seccions. Amb un caràcter excepcional, i essent com és l'últim del mandat que aquest Parlament em confià, l'Informe es compon de dos llibres.

El llibre primer, el seu tom es compon de tres parts. La primera és la dedicada a les seccions. D'una banda, hem cregut convenient reordenar-les internament, de manera que cadascuna s'estructura seguint el model següent : introducció, tipologia, queixes representatives i consideracions. D'aquesta manera, l'interessat en una determinada secció pot consultar-la independentment de les altres. Així, doncs, aquesta primera part consta de les seccions d'administració general, d'ordenació del territori, tributària, de sanitat i consum, de treball i pensions, de serveis socials, d'ensenyament i cultura, de justícia, i la secció de queixes no específiques. També dediquem un apartat a la consulta diària.

La segona part recull les conclusions a què ens ha conduït el treball inclòs en la primera. Les conclusions han estat redactades en forma gairebé telegràfica, procurant-hi un llenguatge àgil i evitant la retòrica i antecedents i premisses que en res no faciliten la tasca d'estudi de l'Informe.

La tercera part és formada per nou annexos que recullen totes les dades estadístiques, tant pel que fa a les queixes pròpiament dites com a les actuacions d'ofici i a les consultes ateses, com també per tot el que fa a situacions subjectives del ciutadà que ha acudit a nosaltres.

El llibre segon —és l'apartat innovador d'aquest Informe— conté diverses reflexions i valoracions sobre els quatre anys i mig del mandat, estructurades de manera que el lector pugui conèixer la nostra experiència pel que fa al marc competencial, als mitjans personals i materials, a la relació de la incidència institució-ciutadans, institució i administració, i acaba amb unes reflexions finals.

Fer una referència —ni que sigui breu— a cadascuna de les seccions allargaria molt aquesta presentació, que penso, per altra part, que no és necessària, atès que vostès disposen del text íntegre. Per això faré una ressenya d'allò que crec que té més incidència en relació amb l'esperit i la lletra de l'article primer de la nostra Llei. La supervisió de l'Administració de la Generalitat i dels ens locals és un mitjà, per a la nostra missió,

essencial; la defensa dels drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans.

D'aquestes funcions, i pel que fa a la nostra missió, podem asseverar que a Catalunya els drets civils i polítics són els que més es respecten i es compleixen, i, si bé persisteixen situacions difícils de superar relatives a la llengua, la raça i la llibertat de consciència, no podem dir el mateix pel que fa als drets econòmics, socials i culturals, l'accés als quals encara és difícil per a molts ciutadans, pel persistent desequilibri econòmic en la cada dia més desigual distribució de la riquesa, donada, d'una banda, per la manca d'especialització en el que anomenem «mà d'obra», i, per l'altra, per la creixent avidesa d'acumulació i afany de luxe desmesurat, obliga que el control del Govern sobre aquest fenomen actuï en defensa dels més dèbils per proporcionar-los oportunitats millors i més favorables.

Podem dir també, com a reacció esperançada, que hem notat, tant en les autoritats com en les societats civils, una creixent presa de consciència en els drets de solidaritat, aquesta tercera generació de drets fonamentals que dia a dia són més tangibles i necessaris, tot i que en aquest aspecte no estem on caldria.

Ja no dubta ningú dels drets de les víctimes del delictes o dels drets ecològics o del dret a la pau. L'actual procés irreversible del canvi cap a la societat de serveis ha fet que a Catalunya les diferents administracions que hi actuen necessitin cada dia més personal per dur a terme la seva missió. Per això, hem dit que cal obrir una reflexió en què participin les administracions públiques, tècnics en la selecció de personal, les organitzacions representatives del personal al servei de l'Administració i també els experts en la doctrina científica, per anar perfeccionant els processos de selecció del personal al servei de l'Administració i fixar criteris homogenis pel que fa a l'aplicació de les noves tècniques i que aquesta es modernitzi.

Cal també la reforma funcional de l'Administració per fer-ne un cos i un servei més modern i eficaç, sobretot als destinataris, no solament als seus funcionaris. L'objectiu d'aquesta reforma ha de fer que els funcionaris atenguin correctament el ciutadà i el país, tenint en compte que és part de l'Administració pública, i, per tant, del sistema social, i que per això mateix no se'n pot considerar desvinculat.

També cal evitar silencis i relacions burocràtiques inútils, i millorar l'estil. Per exemple, hem hagut de recordar que el pagament de les indemnitzacions fins al límit on hi hagi conformitat entre l'expropiat i l'Administració, encara que existeixi un recurs pendent, i a reserva del resultat que es pugui produir en el litigi, és una obligació legal. Ultrapassar el termini de sis mesos per pagar el preu just des del moment de determinar-lo, equival a destruir l'equilibri commutatiu entre l'expropiació i la indemnització. En el compliment d'aquestes prescripcions legals, s'ha de posar la mateixa diligència que en l'obtenció del terreny.

L'Administració té l'oportunitat d'estalviar molts plets als ciutadans. Pot provar de convèncer-lo amb arguments jurídics amplis i tècnicament correctes, quan en tingui, o pot, senzillament, acceptar els arguments del ciutadà si són més justos i s'adequen a la legalitat aplicable. No dir res o dir-ho a mitges genera un plet i causa greuges.

La protecció de la natura i del medi a Catalunya requereix una dotació pressupostària suficient, que permeti aplicar la nor-

mativa ja aprovada pel Parlament. En cas contrari, podem provocar desequilibris irreversibles.

El dret a un habitatge digne resulta que a molts ciutadans els és molt més difícil d'aconseguir avui que uns anys enrere. Perquè aquest dret no esdevingui una mera proclamació buida d'efectivitat, cal una actuació decidida i ferma dels poders públics. Sols l'acció pública, guiada pel principi de solidaritat interterritorial, pot evitar la desaparició de la major part dels pobles de muntanya i nuclis de població dispersa repartida per zones interiors del territori.

Si no volem repetir els excessos del creixement incontrolat dels anys seixanta en matèria d'urbanització, és imperiós de potenciar els aparells burocràtico-organitzatius de l'Administració competent en matèria de disciplina urbanística. Cal que l'Administració tributària posi el mateix interès a informar el contribuent dels seus drets que el que posa a informar-lo de les seves obligacions.

També, pel que fa al dret del ciutadà, en el moment que perd la salut, hem de recordar que l'assistència primària, com a dret individual en condicions d'igualtat efectiva, és un principi considerat per la Constitució, del qual s'haurien de beneficiar tots els ciutadans, sense limitacions. S'ha de crear una consciència social solidària entre malalts, metges i administració sanitària que superi els diversos interessos particulars, en benefici del superior interès de la salut pública, per arribar a l'exercici més efectiu dels drets del malalt.

La deplorable situació de l'atenció psiquiàtrica a Catalunya exigeix solucions urgents de la nostra administració pública. Cal una planificació seriosa, capaç de resoldre, mitjançant la coordinació i la cooperació efectiva entre administracions, els greus problemes plantejats en aquesta matèria. Cal que l'Administració sanitària valori les alegacions i proves dels interessats que puguin desvirtuar o falsejar els informes administratius, perquè, considerar només com a certes les afirmacions dels informes de l'Administració, sense valorar la prova del contrari, equival a resoldre indiscriminadament els recursos del ciutadà i obligar-lo a pledejar per dirimir la controvèrsia; els ciutadans han de veure satisfets provisionalment els seus drets de contingut econòmic mentre es resol l'expedient administratiu.

L'Administració ha d'interpretar les normes que impliquen reconeixement de drets del malalt d'acord amb els criteris que sosté la jurisprudència actual. També cal arbitrar polítiques homogènies en la lluita contra la SIDA i la drogaaddicció, que, tot garantint plenament els drets individuals dels afectats, controlin íntegrament tots els àmbits i sectors de la societat.

Cal trobar una sortida per desbloquejar molts expedients de militars republicans que encara no han pogut veure reconeguts els seus drets, i modificar la norma que nega el dret de jubilació a molts treballadors autònoms. Calen encara moltes coses més: cal continuar aprofundint la normalització lingüística; que el ciutadà sigui informat suficientment sobre el seu dret a ser indemnitzat per perjudicis que li ha causat el mal funcionament de l'Administració de justícia; que s'implantïn les garanties de defensa del detingut, del pres i del litigant beneficiari de la justícia gratuïta, i s'han de revisar, alhora, les indemnitzacions que reben els advocats perquè siguin efectivament compensats del deure que se'ls imposa. Una vegada més, hem de parlar de la massificació dels centres penitenciaris a Catalunya,

i recordar que d'aquesta manera no podem garantir el dret a la reinserció social, que les mancances d'avui poden ser, lamentablement, resultats demà.

Queda molt per fer, encara : per superar les barreres arquitectòniques que els minusvàlids troben en el seu entorn, arbitrar tota mesura complementària i convenient per a l'eficàcia compliment de la normativa general sobre barreres, ha de venir al mateix temps que una sensibilització i presa de consciència de tècnics i dirigents que despertí la solidaritat a canvi de la desaparició de la caritat : el minusvàlid és objecte de drets, la caritat no és reconeixement de subjectes.

Propugnem també l'elaboració d'una llei sobre educació especial, que, sota la guia del sistema educatiu ordinari que sigui d'aplicació, reguli de manera específica aquesta matèria, distingint el tractament segons els diferents col·lectius afectats. Aquesta norma hauria de regular les relacions entre l'Administració educativa i la sanitària, per ordenar les situacions de les persones afectades abans de l'etapa educativa i després.

I, finalment, considerem que la pobresa és el principal component de tota situació d'injustícia social. Cal establir els plans necessaris per eradicar-la i, en aquesta tasca, cal afavorir els col·lectius més vulnerables i indefensos. L'aprovació i aplicació d'aquests plans hauria d'efectuar-se sota els principis de coordinació i col·laboració efectiva entre les diverses administracions i entitats cíviqües afectades. Cal una normativa social possibilista que resolgui definitivament la situació de marginació de determinats grups ètnics i socials, com els gitans i els estrangers.

Per acabar, vull dir unes breus paraules en relació amb el que he anomenat «llibre segon». Com he dit a l'inici, és l'aspecte més nou de l'Informe i, d'una manera molt resumida, hi hem recollit les reflexions que resultaven de l'experiència de quatre anys i mig de vida de la institució. Aquesta experiència és avalada, ara que ens manca tan sols un mes i mig per complir els cinc anys de mandat, per més de 6.400 expedients, dels quals més de 150 han estat iniciats d'ofici i més de 6.000 consultes, visites rebudes, 47 visites fetes a centres penitenciaris, diverses a centres de menors, assistència a quatre reunions d'*Ombudsman* de l'Estat espanyol, a quatre congressos internacionals i incomputables visites i reunions amb consellers, presidents de diputacions, directors generals, alcaldes, regidors i altres polítics responsables d'administracions que, per una raó o altra, hem hagut de connectar per complir la missió que ens va ser encomanada per aquest Parlament. Aquest llibre segon pretén ser tot ell un conjunt de reflexions perquè la institució del Síndic pugui assolir en el segon mandat tot allò que ha quedat per fer en el primer.

Nosaltres hem procurat actuar seguint la màxima de Joan Pere Fontanella, que per sobre la llei, per sobre la reglamentació hi ha la llibertat i l'equitat; d'aquesta manera, la llei, en lloc de ser una fórmula impositiva per resoldre casos concrets, subjectant-nos a la determinació legal, és una fórmula permissiva al servei de la gent del dret a la qual el cas afecta. Solament d'aquesta manera podem dir que tot el que hi ha en el món, les forces, les riqueses, les possibilitats, tot té per centre l'home, i per raó d'ésser la utilitat d'aquest. Aquesta és, una vegada més, la nostra aportació al debat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Síndic, pel

vostre Informe. Ara, segons l'article 144.2.b) del Reglament, podrà intervenir un representant de cadascun dels grups parlamentaris per formular preguntes o demanar aclariments per un temps màxim de deu minuts. És costum d'aquesta Comissió que tots els grups formulin les preguntes i que després respongui simultàniament a totes elles l'Honorable Síndic.

Per formular les seves preguntes, té... En primer lloc, he de disculpar el Grup Mixt, que ens ha fet saber que, per la reestructuració d'aquest Grup, no tenen encara designat qui serà definitivament el seu representant. I ara sí, té la paraula, en nom del Grup parlamentari Popular, la Il·lustre Diputada senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Moltes gràcies, senyor President. Per a nosaltres, el Grup parlamentari Popular, dir-li, senyor Síndic, que el balanç d'actuació que es desprèn d'aquest Informe del Síndic de Greuges pel que fa a l'últim exercici del 88 per a nosaltres es positiu, i, com a tal, la nostra felicitació a la Sindicatura de Greuges per la seva dedicació, tant personal com del seu equip de treball. Dir-li, senyor Síndic, a la vegada, que nosaltres ens hem plantejat dues preguntes : ha notat vostè que hagi millorat la situació dels reclusos, ciutadans sotmesos a càstig per membres de la societat? Ha notat vostè, d'un any ençà, si ha millorat el suport de les administracions —Generalitat i ens locals— envers el Síndic de Greuges a l'hora de donar-li informació davant de les queixes?

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : A continuació, per fer les seves preguntes, donem la paraula al representant del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, senyor Àngel Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. L'Informe de 1988 del Síndic de Greuges és un balanç, al nostre entendre, d'una feina molt ben feta per part d'aquesta institució. Entenem que la institució es va consolidant entre els ciutadans del nostre país, tal com ho demostra el ventall prou ample de les qüestions formulades o bé de les consultes efectuades davant del Síndic. El Síndic apareix com un interlocutor vàlid, cada cop l'interlocutor amb qui la gent compta més, per a molts ciutadans; però, perquè ho sigui i pugui complir, o continuar complint amb els objectius previstos per la Llei 14 de 1984, del 20 de març, entenem que cal que les administracions li confereixin a la pràctica aquest paper d'interlocutor vàlid, i això —ho deduïm d'aquest Informe— no passa sempre : hem llegit en algunes de les mostres que se'ns faciliten que alguns ajuntaments, determinades oficines o despatxos de l'administració, de les diferents administracions en el nostre territori, demoren la seva resposta, o a vegades ni tan sols responen a temps convingut a les peticions que fa la Sindicatura de Greuges. Aquests fets entenem que poden fer perdre l'autoritat a la Sindicatura i poden ser anunciadors que la Sindicatura de Greuges pot deixar de ser interlocutor vàlid, la qual cosa seria gravíssim per a la realitat institucional que tots plegats, unànimement, hem anat configurant i que entenem, almenys des del Grup d'Esquerra Republicana, que s'ha de reforçar en tots els sentits.

En aquest sentit, el Grup parlamentari que jo represento, d'Esquerra Republicana de Catalunya, creu que el Parlament hauria o ha d'instar en cada ocasió més, tant el Govern com les altres institucions, a respectar aquesta institució i respectar en els termes previstos que la Llei li confereix. Nosaltres, en la introducció que ens fa el Síndic, veuríem, quan diu : «em dona-

ria per satisfet si aquest balanç que presento de la tasca realitzada servís per estudiar, trobar i aplicar noves solucions i per rectificar els errors i les disfuncions administratives que aquest país sofreix». D'aquest resum, en aquesta introducció que ens fa el Síndic, nosaltres hi veiem realment el nucli del que ha de ser l'activitat del control, de la informació i de l'impuls parlamentari a la figura del Síndic de Greuges. Efectivament, fóra molt greu que l'Informe de 1988, curull i ple de conflictes no resolts per les administracions al nostre país, passés per alt a les administracions del nostre país. Aleshores es fa un llistat de múltiples qüestions, sobre les quals podríem formular moltes preguntes; jo només potser n'escolliria tres, tres que penso que són simptomàtiques, però que n'hi ha hauria moltes altres que podríem formular i de les quals demanaria més informació sobre el tema. Una és a la secció primera, en relació amb la retirada dels parallamps radioactius: se'ns diu, i hem tingut informació suficient com per veure que la Conselleria d'Indústria i Energia va rebre, efectivament, la transferència de competències en matèria de retirada i emmagatzematge dels parallamps radioactius, que en el nostre país, a Catalunya, n'hi ha més de 4.400 —em sembla que són 4.451— que es reconeixien instal·lats a Catalunya l'any 1988, dels quals tenim competències transferides; la Conselleria d'Indústria —que ens consti en aquests moments— només en va retirar trenta-quatre l'any 1988; en queden, per tant, 4.400 i escaig que continuen instal·lats en instituts o en llocs múltiples i diversos; tampoc sabem què se n'ha fet dels trenta-quatre que van ser retirats, ni on són emmagatzemats. És clar, llavors, la Sindicatura demana què ha passat, insisteix davant de la Conselleria per enretirar —i ho demana, doncs, a la Conselleria, perquè ho demani a ENRESA, l'empresa especialitzada per fer-ho— tots aquests parallamps radioactius, i se'ns diu que, és clar, la Conselleria acaba d'adreçar un escrit que reproduïx la normativa relativa a parallamps radioactius i indica que l'empresa ENRESA els ha fet saber que estima difícil que el problema quedi resolt en un termini inferior a sis anys. Entenem que la Conselleria d'Indústria —que té competències— a una petició de la Sindicatura de Greuges, a petició de ciutadans que ho demanen i que no els han retirat aquests parallamps radioactius, hauria, si més no, d'iniciar una altra actuació, que és la retirada dels parallamps, no dir que «amb sis anys potser ho arreglarem». Són aquests tipus de..., que jo voldria saber informativament a veure si hi ha quelcom més en relació amb aquest fet o, efectivament, haurem d'esperar sis anys, o potser més, perquè es retirin.

Un altre tema —i, en aquest cas, demanaria ampliació de la informació que se'ns facilita en l'Informe— és en relació amb la problemàtica de la SIDA, que analitza molt bé el Síndic, perquè diferents temes que preocupen la societat de Catalunya, però, concretament, el tema de la prostitució i l'impacte de la SIDA en relació amb la prostitució i el perill que hi pot haver de contagi en àmplies capes de població, d'un determinat tipus de població, a partir, precisament, d'un poc control, una poca eficàcia en la regulació sanitària de la mateixa prostitució, i quines dades es tenen, si és que es disposa d'un informe precís, perquè en l'Informe no ens és concretat.

I un altre exemple, tret entre molts, en relació amb la darrera vaga que hi va haver dels transportistes autònoms del butà i l'impacte que això va provocar en determinades capes de po-

blació. Sabem que la Coordinadora d'Usuaris de Sanitat, que va recórrer pràcticament a tothom, per intentar de resoldre el cas de gent gran en els barris, que no podien ni menjar sovint, no tenien el butà per escalfar-se, en situacions dramàtiques a vegades, que el mecanisme arbitrat per la institució, per la Generalitat, va arribar tard —per tant, bé sigui que hi hagués arribat, però, una mica de qualsevol manera. Si realment, arran de les intervencions de la Sindicatura de Greuges, es preveu, o preveu la Sindicatura, per a l'hivern vinent, si és que es dona un altre cop, en qualsevol moment que calgui, a través d'una vaga legítima dels transportistes o de la gent que tira endavant la distribució del butà, si preveu o té informació la Sindicatura que la Generalitat tingui arbitrat un pla d'urgència perquè no tornin a passar aquests elements.

I, finalment, una última qüestió, a la qual el Síndic fa referència en les seves conclusions, que se'ns diu que es voldria, que suggereix, fins i tot, que fóra convenient estudiar la possibilitat de presentar informes puntuals sobre temes concrets i que preocupin socialment en un moment determinat aquest Parlament, a més a més de l'Informe anual que discutim globalment. Nosaltres considerem que aquesta és una molt bona idea, i felicitem el Síndic de Greuges per haver-la formulada, perquè entenem que aquesta hauria de ser la funció d'aquesta Comissió. Jo recordo una trista sessió d'aquesta Comissió en què determinats grups parlamentaris, els grups de l'oposició vàrem demanar, senyor Síndic, la seva compareixença i no va ser acceptat per part del Grup de la majoria; demanàvem saber què passava en relació amb tres temes que vostè tenia en cartera: un era el tema dels independentistes Xavier Barberà, Messeguer i Jabardo, en relació amb la sentència del Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg, que resolvia que el judici que havia fet l'Estat espanyol contra aquests tres ciutadans de Catalunya era un judici en què hi havien faltat tota mena de garanties processals. Aquest era un tema. L'altre era què passava amb els brots de racisme que s'han detectat aïlladament a Catalunya. I l'altre era —si mal no ho recordo— la situació de les presons. I, sorprenentment —sorprenentment—, al·legant qüestions de tipus reglamentista, doncs, se'ns va denegar aquesta compareixença seva en la Comissió. Entenem que era un exemple del que vostè diu que hauria de ser, potser, una certa correcció o una nova, potser, pràctica de l'actuació, del contacte que la mateixa llei preveu entre la Sindicatura de Greuges i el Parlament de Catalunya. Voldria..., he citat aquest precedent perquè realment el vam considerar, en el seu moment, greu, i l'hi torno a considerar, i voldria saber quin és el seu criteri sobre les compareixences davant d'aquesta Comissió, si, efectivament, els diferents grups parlamentaris podem demanar que vagi compareixent per temes sectorials durant tot l'any, per tirar endavant i per ajudar-lo en la tasca meritòria que tant vostè com els seus col·laboradors estan fent. Tingui present, Síndic de Greuges, que, per part del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, tal com aquest diputat mateix va dir l'últim període de sessions, només tindrà, per part del nostre Grup, col·laboració, entusiasme i impuls en la seva —ho torno a repetir— meritòria i exemplar gestió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Diputat. I ara, en representació del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Jaume Nualart.

El Sr. NUALART : Gràcies, senyor President. En primer lloc, agrair l'explicació que l'Honorable Síndic de Greuges ha fet de l'Informe del 1988; reconèixer que el mètode emprat per redactar aquest Informe és un bon instrument de treball, la sistematització dels temes facilita la visió global i particular dels problemes dels ciutadans enfrontats amb l'Administració, i agrair-li també, Honorable Síndic, l'encert en els titulars de les queixes, que conviden, certament, a llegir-les.

Dit això, voldria centrar la meua intervenció en el segon llibre del seu Informe, que anomena «l'Informe volgut» o «notes relatives als quatre anys i mig de mandat», i, principalment, en les relacions entre la Sindicatura de Greuges i el Parlament de Catalunya.

Permeteu-me que no coincideixi plenament amb les vostres paraules. Si bé és cert que, per part de la Sindicatura, aquesta ha estat sempre oberta als contactes amb el Parlament —i vull manifestar el meu reconeixement en aquest sentit, ja que mentre vaig ésser President de la Comissió va ser receptiu a tot suggeriment, i quan li vaig anunciar que el meu Grup demanaria la seva compareixença a la Comissió, no solament no va posar cap objecció, sinó que, ben al contrari, va mostrar el seu interès—, però, la fluïdesa que esmenteu no ha estat corresposta per aquesta Comissió. Com he dit abans, el meu Grup va demanar la vostra compareixença i el Grup de la majoria —com ha dit abans l'Il·lustre Diputat d'Esquerra Republicana— va votar-hi en contra i la va impedir. Per tant, crec que la línia seguida fins al moment no és una bona línia de diàleg i manca aquesta fluïdesa que seria necessària. Crec, Honorable Síndic, que el vostre suggeriment d'una més estreta col·laboració és molt encertat, sobretot quan afirmeu que fóra molt convenient estudiar la possibilitat de presentar informes puntuals sobre temes concrets i que preocupin socialment en un moment determinat; però, jo crec que no solament són convenients, sinó que entenem que són necessàries aquestes compareixences sobre temes concrets en els moments en què succeeixen.

Permetin-me, senyores i senyors diputats, que faci un seguit de reflexions per poder madurar la idea que apuntava el Síndic en el seu Informe, de les relacions entre la Sindicatura i el Parlament de Catalunya. Primerament, constatar que el Síndic de Greuges actua com a comissionat d'aquest Parlament i que, per tant, és evident que no es tracta només d'escoltar-lo un cop l'any en el seu Informe, sinó que ha d'existir una constant relació entre el Parlament i la Sindicatura. En segon lloc, està reglamentada l'existència de la Comissió del Síndic de Greuges, que, amb tots els respectes i des del nomenament del Síndic, no ha tingut altra actuació que escoltar i demanar aclariments sobre uns fets que es relaten en l'Informe anual i que han perdut ja tot interès per a la ciutadania. Podríem dir que aquesta Comissió només serveix per fer l'Informe —estereofònic : s'escolta aquí i s'escoltarà després en el Ple—, però per a poca cosa més. Ben segur que si aquesta Comissió desaparegués, senyores i senyors diputats, en res es notaria, i, amb tots els respectes, crec que és una pèrdua de temps per a tots nosaltres i una manca de transparència política, ja que els ciutadans poden pensar que aquesta Comissió serveix per a quelcom, i, de fet, és completament inoperant.

En tercer lloc, l'article segon de la Llei del Síndic de Greuges aprovada per aquest Parlament, en el seu paràgraf tercer, diu que : «el Síndic de Greuges es pot adreçar en qualsevol

moment a la Comissió del Síndic, i aquesta li pot demanar que ell hi comparegui per informar d'afers de la seva competència ». Doncs bé, com he dit abans, el meu Grup, d'acord amb aquesta Llei, va demanar a l'Honorable Síndic la compareixença, però el Grup de la majoria s'hi va oposar, i va al·legar, entre altres raons, una de formal, dir que el Reglament del Parlament no preveia la seva possible presència, ja que, si bé el Reglament preveu la compareixença d'autoritats de Catalunya, el Grup de la majoria entenia que, si bé el Síndic de Greuges era una institució, el Síndic —la Sindicatura era una institució— no era una autoritat. Crec que aquelles eren unes greus manifestacions fetes cap a la institució que vós representeu, ja que si li neguem l'autoritat, i, sobretot, l'autoritat moral, ¿amb quina força us podreu dirigir a les administracions perquè corregeixin les seves irregularitats?

D'altra banda, em temo que avui, o el dia que presenteu el vostre Informe al Ple —com va succeir en anteriors sessions—, alguns grups expressaran, o ens expressarem en el sentit que no hi ha hagut prou actuacions d'ofici, i que en alguns afers problemàtics per al ciutadans de Catalunya no hi ha hagut la vostra intervenció. Crec que la vostra compareixença de manera sovintejada en aquesta Comissió faria, per una banda, que la Sindicatura informés de situacions en el moment que tenen lloc, per si els diputats poden prendre iniciatives parlamentàries, mirar de resoldre-les, i, d'altra banda, que els diputats poguessin exposar les inquietuds dels seus grups sobre assumptes que els preocupen i que poden afectar situacions que infringeixen els drets humans.

En el paràgraf segon de l'article esmentat de la Llei del Síndic de Greuges es diu que la Comissió coneix també les queixes i les peticions relatives a la defensa dels drets i de les llibertats fonamentals dels ciutadans que hom hi adreça. A aquesta Comissió, en el període que va ser presidida per aquest Diputat, crec que li van arribar solament dues peticions; és evident que aquesta ínfima relació entre els ciutadans i el Parlament és notòria.

Aquesta Comissió podria fer una bona tasca per apropar el Parlament als ciutadans de Catalunya —necessitat expressada per la majoria dels grups d'aquesta Cambra. Però, per a això, s'haurien de normalitzar les relacions entre les dues institucions, perquè, si no és així, les peticions adreçades a la Comissió restarien en via morta i, per tant, la frustració podria ser més gran.

En quart lloc, el fet que el Síndic exposés temes puntuals en aquesta Comissió en el seu moment tindria resultats positius : per una banda, un coneixement més profund del Síndic de Greuges i de la seva gestió, i, d'altra banda, quedaria reforçada la seva autoritat moral, ja que estaria avalada constantment pel Parlament en els seus possibles enfrontaments davant de les administracions. Crec que aquestes reflexions poden fer madurar la idea de la necessitat que el Síndic de Greuges comparegui al marge de l'exposició del seu Informe anual, en altres circumstàncies. Si no és així, senyores i senyors diputats, ens hauríem de plantejar la supressió d'aquesta Comissió per inoperant.

Molt Honorable Síndic, voldria que em fes uns aclariments, però sé que no és aquest el moment. Jo voldria saber quina és la gestió que heu fet enfront dels colons de Montagut, la situació actual de les presons, els brots de racisme enguany, la situació de Rialb, la qüestió dels lloguers, la dificultat dels llo-

guers a Barcelona..., però, malauradament, aquest Informe es veurà l'any vinent. En resum, el que preocupa en aquests moments els ciutadans de Catalunya, no ho escoltarem ara, ho escoltarem, com he dit abans, en el proper Informe.

Jo li faria, per acabar, un prec, i és que, ja que la Llei del Síndic de Greuges permet, en el seu article segon, que el Síndic de Greuges es pot adreçar en qualsevol moment a la Comissió parlamentària, que a la propera sessió sigui el Síndic de Greuges qui es dirigeixi a la Comissió, ja que —com s'ha explicat abans— sembla que hi ha dificultats que la Comissió demani la vostra compareixença. És evident que les administracions es troben molt més còmodes que els fets es tractin un any després de succeïts..., que hagin succeït i que s'hagin resolt bé o malament. Això, crec que les administracions ho agraeixen, però jo entenc que és un mal servei que es fa al Parlament i al Síndic de Greuges.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Diputat. En nom del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Maria Abelló.

El Sr. ABELLÓ : Senyor Síndic, senyor President, senyores i senyors diputats, per al nostre Grup, l'Informe d'aquest any 88 presenta una característica especial, i és que no solament és l'Informe de l'any, sinó que, a més a més, el senyor Síndic ha fet un balanç on trobem tot un seguit de reflexions —en la segona part— i suggeriments sobre el que han significat tots aquests anys de funcionament de la Institució. Per tant, nosaltres, a l'hora de valorar l'Informe, també entrarem en aquestes dues qüestions.

En el que seria la primera part de l'Informe, nosaltres voldrem entrar, evidentment, en els aspectes segurament més polèmics, més contradictoris, perquè, recollint anteriors intervencions que hi han hagut en aquesta Comissió, nosaltres creiem que en la presentació d'aquest Informe s'han de plantejar aquestes qüestions.

En el primer punt, que fa referència al control de l'actuació administrativa, és indubtable que en l'Informe es plantegen els temes clàssics de relació entre els administrats i l'Administració. De totes maneres, nosaltres, atès que es va plantejar en el si de la Comissió la qüestió que fa referència als estrangers i als seus drets fonamentals, voldríem fer dues o tres consideracions : la primera, que, arran d'aquest Informe, valorem positivament el compromís del Síndic en la col·laboració i en l'elaboració d'un Informe extraordinari sobre aquest tema. El senyor Síndic recordarà que fa uns mesos els diputats i les diputades del Grup Socialista, un grup de diputats li va demanar que actués d'ofici en aquest tema dels brots de racisme, que s'havien donat en aquell moment en alguns llocs, en indrets de Catalunya, i, per tant, des d'aquest punt de vista valorem positivament que es faci aquest informe.

De totes maneres, també volem fer esment que ens hauria agradat que aquesta intervenció s'hagués produït sense la nostra demanda, perquè entenem que davant de situacions concretes que tenen una repercussió pública important la Institució hauria d'anar al davant, una mica, de les demandes dels diputats.

També volem, en aquesta valoració de l'Informe, entrar, encara que sigui un moment, en el que va succeir en la darrera Comissió; evidentment, no va ser en la presentació de l'Infor-

me, perquè, com ha dit fa uns moments el senyor Nualart, el que es va plantejar va ser un problema, no solament polític, sinó institucional de fons, que són les relacions entre aquesta Comissió i el senyor Síndic. Nosaltres vam valorar molt negativament la impossibilitat que el senyor Síndic pogués presentar-se en aquesta Comissió, no solament davant la valoració global que es fa de la seva actuació en aquest Informe, sinó en temes concrets. Nosaltres creiem que aquesta és una de les qüestions que en els propers mesos hauríem de trobar-hi una sortida, perquè, sens dubte, alguns dels interrogants que ha plantejat el senyor Nualart també se'ls planteja el nostre Grup.

El segon punt fa referència, en el seu Informe, a aspectes que per a nosaltres són molt importants, al voltant de l'ordenació del territori. El nostre Grup en citaria estrictament tres : el primer, el que fa referència a tota la problemàtica de l'habitatge. Nosaltres estem d'acord amb el que es diu en l'Informe, que ha estat objecte de consideració en el darrer any, moltes vegades per aquest Parlament, ja sigui per la via de preguntes o d'interpellacions, i la pregunta que li faríem és si no creu el senyor Síndic que fos convenient que des de la seva Institució es fes un informe sobre aquesta problemàtica, que nosaltres creiem que en aquests moments adquireix, almenys respecte a certs sectors socials de Catalunya, una gravetat important.

El segon bloc, evidentment, fa referència a la protecció de la natura. Nosaltres estem totalment d'acord amb la reflexió que es fa entre la sensibilitat social —que cada vegada és més important en sectors d'aquest país— respecte als temes mèdioambientals, i també que això s'ha traduït en una important traducció legislativa i normativa d'aquest Parlament de Catalunya, però que, evidentment, en la dotació pressupostària sobre aquests aspectes encara hi ha una distància abismal des d'aquest punt de vista.

De totes maneres, respecte al tema de la protecció de la natura, si bé és cert que en la seva exposició oral ha parlat de problemes urbanístics, d'ordenació del litoral, nosaltres també hi trobem a faltar en aquest informe una part important, perquè creiem que en aquests moments a Catalunya hi ha greus problemes, quant a l'ordenament urbanístic, a l'ordenació del litoral, temes que sensibilitzen molts municipis i molts sectors també de ciutadans.

Finalment, també, quant a l'ordenació del territori, hi ha una reflexió quant, diríem, a les comarques més marginades de Catalunya, en què s'apunta la necessitat d'actuació decidida de l'Administració de la Generalitat per actuar, precisament, en aquest procés de marginació i de despoblament, i la pregunta que li faríem és : quines solucions proposa o s'ha adreçat en aquest tema a l'Administració de la Generalitat, per tal que aquestes comarques puguin tenir sortides a aquests greus problemes.

Un altre bloc seria el que fa referència a la sanitat. Nosaltres podríem estar d'acord en bona part amb les reflexions que es fan quant a la necessitat de coordinació dels serveis sanitaris o el remodelatge tècnic d'aquests, però també aquí li voldríem preguntar si no creu que seria convenient la necessitat, possiblement, no d'un informe global sobre la situació de la sanitat a Catalunya, però sí en algun aspecte puntual; nosaltres recordem que fa molts pocs mesos una institució, amb la qual hi han unes excel·lents relacions, que és la Institució del Defensor del Poble, feia un informe sobre els serveis d'urgència dels hospi-

tals públics, i, per tant, nosaltres faríem aquesta pregunta, no ja en l'aspecte puntual potser dels serveis d'urgència, però sí en altres aspectes.

Finalment, respecte a la sanitat, creiem que hi ha un toc d'atenció important respecte al tema de la psiquiatria. Jo crec que hi ha algunes frases, no solament importants, sinó que plantejegen dubtes claríssims de coordinació, quant a les administracions, ja que es diu que tant els interessats, des del punt de vista de la psiquiatria, com aquesta Institució no entenen l'actual situació de la psiquiatria a Catalunya, ja que es considera que cada vegada està més degradada i que és víctima d'un procés en què tothom sembla haver abdicat les seves responsabilitats. Nosaltres pensem —sí— que aquest és un aspecte greu.

Finalment hi haurien dos aspectes que fan referència, en general, als serveis socials i a la justícia. Quant als serveis socials, la part que voldríem destacar —és evident que és un tema molt extens— és el que fa referència als deficients psíquics, on es destaca, en l'Informe, la necessitat que el Departament de Benestar Social, mitjançant l'ICASS, millori l'eficiència dels serveis gestors per donar un millor servei a aquest col·lectiu. Nosaltres creiem que aquest també és un tema important.

Quant a la justícia, és indubtable que sempre ens hem de referir a un tema ja clàssic de l'Informe, que és el que fa referència a la situació penitenciària a Catalunya. Nosaltres creiem que, a diferència possiblement d'altres informes d'altres anys, trobem que aquest any manca possiblement a l'Informe un treball més aprofundit en diferents aspectes, pensem que —no hi ha dubte— es tracten aspectes puntuals, però ens hauria agradat que, atès que la situació penitenciària a Catalunya, els greus problemes que durant tots aquests anys s'han plantejat no estan solucionats, hi voldríem, haguéssim volgut trobar un desenvolupament més important.

Finalment, quant al funcionament d'aquesta Institució, nosaltres ja ho dèiem l'any passat, que ens hagués agradat que hi haguessin més actuacions d'ofici. Desgraciadament, des del punt de vista del nostre Grup, aquest any aquestes actuacions d'ofici han disminuït, per tant, creiem que això no és convenient per a la institució, perquè pensem que hi haurien d'haver més actuacions, i també —si no ho recordo malament, ho ha citat el Diputat senyor Colom—, quant als departaments de la Generalitat, als ajuntaments que no col·laboren directament amb l'Administració, és a dir que la institució s'adreça a ells i no hi ha una resposta. Nosaltres ho vam fer notar l'any passat, el que succeeix és que, des del nostre punt de vista, per respecte a la Institució i, precisament, als ciutadans que s'hi adrecen, creiem que s'hauria d'adoptar algun tipus de mesura. Nosaltres hem repassat, per exemple, l'Informe que fa el Defensor del Poble i creiem que hi ha un sistema, que evidentment aquests problemes sempre són difícils de solucionar, però que cada any hi consten els diferents ministeris, els diferents ajuntaments que sistemàticament no contesten a les peticions que se'ls fan des del Defensor del Poble. Nosaltres, en tot cas, el que preguntem és si un sistema, encara que no sigui igual o semblant..., no creu el Síndic que podria ajudar, almenys, perquè a l'hora de poder valorar l'Informe poguéssim saber exactament quins departaments de la Generalitat o quins ajuntaments no contesten a les seves preguntes.

I finalment entrariem, evidentment, en la reflexió del final que fa vostè dels quasi cinc anys d'aquesta Institució. Nosaltres

creiem que és indubtable que el funcionament d'aquesta Institució ha estat positiu des del punt de vista de defensa dels drets dels ciutadans en la seva relació amb l'Administració, i també des del punt de vista dels seus drets fonamentals. De totes maneres, seguint una mica l'esquema que vostè fa, creiem que almenys hi han tres o quatre qüestions a plantejar: la primera seria el caràcter que té de coneixement o de desconeixement de la seva Institució. A nosaltres no ens queda molt clar quins haurien de ser els canals de comunicació, sobretot per a aquest sector de ciutadans més desfavorits, que tenen dificultats reals, no solament d'adreçar-se, sinó fins i tot de conèixer la Institució; per tant, des d'aquest punt de vista, li adrecem una pregunta. La segona, evidentment, seria en el sentit del que abans dèiem, la col·laboració desigual, que vostè reconeix en aquest llibre segon, quant a les diverses conselleries de la Generalitat i dels ajuntaments. Després hi hauria la qüestió del personal al servei de la Institució, on es planteja el tema de l'estabilitat laboral i de la necessitat de més personal; en tot cas, aquest prec que fa el Síndic, el recull el nostre Grup, perquè és evident que la resolució d'aquesta qüestió no passa en aquests moments per aquesta Comissió, però, en tot cas, creiem que per desenvolupar una bona tasca és important aquesta qüestió. I, finalment, entrariem en l'aspecte parcial que s'ha debatut ja per algun altre grup que ho ha exposat, quant als informes puntuals sobre temes concrets. Nosaltres creiem que això ja ho permet o almenys hi ha una via en la mateixa Llei del Síndic de Greuges i que seria convenient que en el període d'un any, que va des de la presentació d'un Informe a l'altre, es pogués donar aquesta presentació d'informes sobre temes concrets, perquè realment a partir de la mateixa Llei del Síndic, en el seu article 39.4.t, ja es parla que es poden presentar informes extraordinaris quan ho requereixi la urgència o la importància dels fets. Nosaltres creiem que des d'aquest punt de vista, per altres grups ja s'han exposat, nosaltres hem exposat el tema de la sanitat, dels habitatges, de la protecció de la natura..., és a dir, diferents aspectes que creiem que en aquests moments preocupen la ciutadania de Catalunya i que voldríem que d'alguna manera hi hagués el compromís, per part de vostè i de la seva Institució, d'adreçar-los a aquesta Comissió.

Res més. En tot cas, la darrera qüestió que voldríem plantejar des del punt de vista del nostre Grup és que creiem que és evident que la Institució del Síndic de Greuges a poc a poc ha anat arrelant, nosaltres pensem que li queda encara molt de camí, perquè és una institució relativament, encara que porti quasi cinc anys de funcionament, molt jove, però que pensem que ocupa un paper central des del punt de vista de les relacions institucionals a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Diputat. Ara, sí, té la paraula, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, l'Il·lustre Diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor President. Honorable senyor Síndic, en nom del Grup de Convergència i Unió, volem mostrar-li la nostra satisfacció pel seu Informe, corresponent a l'exercici del 88, i molt especialment per aquest nou element, aquest llibre segon, que vostè explicava que era la primera vegada que ens el presenta i que ve a contenir —si no ho he entès malament— la quinta essència de les seves reflexions sobre la filosofia i sobre el treball de la Sindicatura, un organisme, una institució tan important com és per al nostre

autogovern. Aleshores, nosaltres, quant a aquesta segona part, quant a aquest llibre segon, no tindríem altra cosa a preguntar o a afegir si no fos per una intervenció anterior per part de l'Il·lustre Diputat senyor Colom, que, sobre la base d'una frase d'aquesta segona part del llibre, ha ressuscitat un tema que no té res a veure amb la qüestió que ens ocupa i que va ser objecte d'un debat en Comissió ja fa unes setmanes o uns mesos.

Em permetrà que, abans d'entrar en allò que ens recordava el senyor President de la Comissió, que és allò que ens marca l'article 144, que és fer-li preguntes a vostè i demanar aclariments sobre el contingut d'aquest Informe, que faci alguna consideració, si més no, a l'empara de l'article 65 del Reglament per al·lusions, perquè hi ha hagut unes claríssimes al·lusions. Jo he estat a punt, senyores i senyors diputats, de demanar la intervenció quan el senyor Colom ha enriquit la seva participació en aquest debat amb una referència a aquesta altra qüestió, però, prudentment, no ho he fet —i crec que he actuat prudentment— perquè després els altres senyors diputats que han seguit també han continuat per aquest camí, fins al punt que un dels senyors diputats, l'Il·lustre Diputat senyor Nualart, gairebé, en la seva intervenció, s'ha limitat a donar voltes a aquest tema i extreure'n unes conseqüències; en canvi, el senyor Abelló també ha parlat de tota una sèrie de punts de l'Informe. I dic que m'he abstingut perquè podia preveure aquesta situació, i més perquè, afortunadament —en aquest cas, afortunadament—, al ponent nostre d'aquest tema, d'aquest Informe, el senyor Viñas, avui no li era possible ésser present i aleshores m'ha encarregat a mi que li fes arribar, a vostè, aquesta petició d'aclariments, i així, doncs, amb una sola intervenció solucionem la qüestió.

Jo voldria dir a les senyores i als senyors diputats que, en allò que sigui necessari, també, per tranquil·litzar —si és que estigués intranquil, per les paraules dels senyors diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula—, també, el senyor Síndic, que les intervencions d'uns i altres figuren en un *Diari de Sessions del Parlament*, i allà està escrit cadascú el que va dir. Jo voldria dir, per recordar, per refrescar informació, el que sintèticament vaig dir en aquell moment, que és que aquí es pretenia, en aquesta petició que havia presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que el senyor Síndic vingués a fer una informació oral sobre una sèrie de temes predeterminats, sense que ningú tingués una clara constància de si vostè, senyor Síndic, tenia una informació suficient sobre alguns o tots aquests temes. I aleshores nosaltres, amb aquesta actitud que displicentment s'ha tractat de reglamentarista, però que és l'essència, la base del treball parlamentari, nosaltres ens vam veure obligats a oposar-nos-hi, perquè l'article 144 del Reglament explica exactament quina és la missió, quines són les funcions d'aquesta Comissió. I jo podria arribar a estar d'acord amb algunes coses que s'han dit aquí, en el sentit de la finalitat d'aquesta Comissió, però aquesta és la finalitat que ens marca el Reglament; fins i tot, jo recordo que fa unes poques setmanes, en trobar-me aquí al Parlament ocasionalment, vaig haver d'atendre un ciutadà que no sabia què fer-ne fer, perquè trucava per telèfon aquí al Parlament i demanava per parlar amb algun membre de la Comissió de la Sindicatura de Comptes, perquè no estava d'acord, tenia una reclamació sobre els treballs de la Sindicatura. I és clar, li vaig explicar que jo, el que

faria —és el que faré després, privadament— és passar la seva nota al senyor Síndic, però que la nostra Comissió no era per controlar el Síndic, sinó que la nostra missió era examinar els informes que ens feia arribar. I aleshores també explicava —perquè aquí s'ha parlat molt de la Llei, per això no cal parlar de la Llei— que el Reglament, l'article 144 del Reglament del nostre Parlament, en l'apartat 4, no és, com deia el senyor Abelló, que obre un camí..., no, no, és que el concreta exactament: el senyor Síndic de Greuges pot presentar tants informes extraordinaris com vulgui, i el Reglament ja marca què s'ha de fer, que és exactament el que estem fent aquí nosaltres.

Per tant, nosaltres, l'únic que vam voler deixar clar és donar, respectar la llibertat que té el senyor Síndic de Greuges de presentar tants informes com vulgui, però no obligar-lo nosaltres a comparèixer, a emetre un informe verbal, i això perquè ho diu el Reglament. En altres institucions d'aquest mateix capítol —la Sindicatura de Comptes i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió— es preveuen i es regulen unes compareixences; aquí no. Per tant, mentre això no es modifiqui, no hi ha compareixences. Si es vol fer, nosaltres, en principi, no tenim cap inconvenient a entrar a analitzar aquesta qüestió; jo només voldria recordar que el mes que ve farà dos anys que vam començar els treballs de reforma del Reglament, que es van acabar el mes d'octubre, i jo voldria recordar a les senyores i als senyors diputats que cap grup parlamentari va demanar que es modifiqués la regulació de la Sindicatura de Comptes.

I per acabar aquesta qüestió —i perdoni'm, senyor Síndic, si m'he excedit una mica en aquest debat entre grups parlamentaris— només voldria precisar, també, unes paraules del senyor Nualart, quan ha dit: «És que és..., vam arribar a sentir dir que vostè, senyor Síndic, no era una autoritat». Jo, el que vaig dir, senyor Síndic —i consta en el *Diari de Sessions*—, és que vostè és una institució; almenys, així ho diu el Reglament, perquè el Reglament regula, en aquest capítol cinquè, les relacions del Parlament amb les altres institucions, i mentre, per exemple, un organisme —no diré similar, però que està una mica en la línia d'actuació— que és la Sindicatura de Comptes, la institució és la Sindicatura de Comptes, en aquest cas no és la Sindicatura de Greuges, sinó el Síndic de Greuges; per això vaig dir: no és una autoritat, sinó que és una institució.

Bé, dit això —i nosaltres voldríem respectar allò que ens mana el Reglament, que és fer-li preguntes, a vostè, i petició d'aclariments sobre l'Informe—, voldria ja, sense més preàmbul i, ho repeteixo, dient que en aquesta segona part ens sembla molt interessant aquest segon llibre, però no hi tenim cap objecció, ni cap aclariment, ni cap pregunta a formular, sí que n'hi voldria fer algunes —totes elles menors, diria— sobre les tres parts o, millor dir, sobre dues parts del llibre primer. Quant a la part primera, entenem que és, podríem dir, el material primari: tots els casos específics —n'hi ha de curiosíssims i molt interessants—, que realment s'arriba a veure fins on arriba, podríem dir, la bestiesa burocràtica en aquest país i, m'imagino, a tots els països; però això, tot i que anecdòticament i puntualment és molt interessant, entenem que això és el material del qual s'han extret les conclusions i, per això, nosaltres parlarem de les conclusions. Però abans d'entrar a les conclusions, en l'apartat tercer —en què vostè sempre ens inclou tota una sèrie d'informació estadística—, voldríem fer-li unes peti-

tes preguntes, que són les següents : per un cantó, observem una certa estabilitat o estabilització dels expedients en curs o presentats durant l'exercici en els darrers anys; o sigui, si examinem les xifres que hi ha a la plana 373 del seu Informe, senyor Síndic, mentre l'any 84 —és clar, era el primer any : no és significatiu— hi havien 607 expedients, l'any 85 n'hi van haver 1.451 —vol dir que es va més que doblar—, i aleshores observem una estabilització : al 86 van ser 1.211, al 87, 1.383, i ara, al 88 han estat 1.227. Aleshores, voldríem saber una valoració seva sobre aquest nombre d'expedients, si és que considera que hi va haver una inflació inicial perquè els ciutadans de Catalunya no tenien la idea clara de quines qüestions eren prioritàriament de la competència de vostè i en quines coses era més útil o més pràctic adreçar-les al Defensor del Pueblo, o quina és la motivació d'aquesta estabilització d'expedients.

Aleshores, quant al detall, també observem una cosa, que és que en la plana 391 —això és una cosa bastant general d'altres anys anteriors, si no ho recordo malament— observem que la classificació per seccions que ens fa, el nombre de queixes més important és en qüestions de justícia i en qüestions d'ordenació del territori, i les altres continuen molt més enrere —potser l'Administració general és la que ve al darrere. Però no, més que res, jo voldria si vostè pogués o té idea de quina és la motivació de la diferència, perquè avui mateix hem llegit a la premsa una valoració de l'Informe del Defensor del Pueblo i, si no ho he llegit malament, veig que, al nivell del Defensor del Pueblo, la major part de queixes són de temes fiscals, de temes hisendístics. Aleshores, doncs, si vostè pogués explicar si és per temes de competència o és que hi ha alguns elements que fan que, a Catalunya, el ciutadà es preocupi més o es queixi més de temes de justícia i, en segon lloc, d'ordenació del territori, i, en canvi, de temes tributaris veig que hi ha molt poques queixes.

Finalment, dins d'aquest aspecte estadístic, però que té la seva importància —per això trobem molt útil que vostè, cada any rere any, ens vagi recordant la distribució de les queixes—, potser és gairebé una curiositat, no sé si malsana, però personal, que en la plana 392 entre les queixes contra diversos organismes de l'Administració autonòmica, observem que hi ha dues queixes contra el Parlament de Catalunya, i no les he sabudes trobar a la primera part, i aleshores m'agradaria saber, si no és molta molèstia, si se'ns pot explicar de què es queixa el ciutadà del nostre Parlament.

Bé, i aleshores, ja anant, diguem-ne, a aspectes... no diré més substancials, potser sí de major transcendència i que ens poden ajudar que en el Ple, al seu moment, el nostre Grup adopti un posicionament que entenguem que és correcte, voldria fer-li algunes preguntes sobre sis o set punts de les conclusions, o sigui, de la segona part del llibre primer. Concretament, a la plana 334, en la penúltima conclusió, vostè fa referència al tema de l'habitatge digne; realment, aquesta és una qüestió que preocupa molt, i aquesta especulació immobiliària que s'ha despertat en aquests darrers dos anys o any i mig, realment és preocupant, sobretot de cara a la joventut que vol establir uns lligams familiars o de parella. Aleshores, és clar, vostè ja ha dit, ja recordo que vostè ha dit que eren un enumerat, un enunciat telegràfic; d'acord, però saber si vostè pogués donar o té en ment alguna actuació que pogués afavorir això, que no fos purament el que diem tots : «És que convindria que l'habi-

tatge fos accessible a tots els ciutadans...» Per tant, si hi ha, al darrere aquest desig, alguna proposta o algun inici de proposta d'això, o si vostè veu que hi ha algunes causes que dificulten aquesta dificultat d'accés.

Una segona pregunta és, a la plana 336, quan parla de l'Administració sanitària, vostè fa una conclusió que diu que és que no cal fer només cas de les alegacions i proves de la mateixa Administració sanitària, sinó que també s'han de valorar, per part de l'Administració sanitària, les alegacions i proves dels interessats que puguin desvirtuar o falsejar els informes administratius. És clar, en això, també ens agradaria saber si és que vostè ha pensat alguns mecanismes, perquè suposo que tots som conscients que, òbviament, les contrapropostes han de ser també d'un professional mèdic, en principi, i, per tant, aquí, contraposar informes mèdics... —jo sé que la classe mèdica hi té moltes objeccions, en aquesta qüestió—, i també, doncs, si és que darrera aquesta conclusió hi ha alguna altra cosa, com també si és que vostès han detectat, a través de la Sindicatura o del Síndic de Greuges, han detectat molts casos d'aquesta situació de conflictes entre l'Administració sanitària i contrapropostes pericials o del tipus que sigui que facin els assegurats.

En la mateixa plana —i aquesta, més que una pregunta, suposo que és corregir un error mecanogràfic—, però en la penúltima conclusió d'aquesta plana mateixa, 336, diu : «La deplorable situació de l'atenció a Catalunya exigeix solucions urgents a les nostres administracions públiques; cal una planificació seriosa, capaç de resoldre, mitjançant la coordinació i la cooperació efectiva entre administracions, els greus problemes plantejats en aquesta matèria.» Però, és clar, no explica quina matèria és; se suposa, per les conclusions anteriors i posteriors, que deu fer referència a sanitat, però valdria la pena precisar si és un error mecanogràfic, com m'imagino.

Aleshores, en la plana següent, a la tercera conclusió, hi ha una conclusió que és important —i que el senyor Colom també s'hi ha referit— : el tema de la SIDA; i vostè, també, en aquesta explicació sintètica que ha fet de presentació de l'Informe, també s'ha referit al tema de la SIDA, i és clar, aquí, no és que estiguem en desacord —evidentment que no—, però ens ha causat una certa preocupació, a veure què podria arribar a dir al final d'aquesta conclusió, perquè diu, senyores i senyors diputats : «Cal arbitrar polítiques homogènies en la lluita contra la SIDA, que tot garantint» —hi ha aquesta excepció—, diu que «tot garantint plenament els drets individuals dels afectats», i llavors acaba dient : «controlin integralment tots els àmbits i els sectors de la societat». Aquest és un tema que ens sembla una mica vidriós : tenim exemples d'altres societats, de detencions que hi ha hagut entre grups, polítiques i no polítiques, i fins i tot de tipus social, sobre el tema aquest. Si sota la capa d'una protecció sanitària, aquí es poden violar, doncs, drets fonamentals de la persona, a través d'uns controls excessius. Per tant, també, si pogués precisar una mica més.

I ja anant per acabar, aquí hi ha, a la plana 338, la segona conclusió, diu : «S'ha d'evitar tota discriminació per raó de l'estat civil de les persones, a l'efecte de poder causar dret a les prestacions derivades del sistema de la Seguretat Social». És clar, això no sé si va per allà on em sembla que pot anar, però, és clar, el tema de l'estat civil és una mica genèric, i aleshores

voldria preguntar exactament a quina fa referència, perquè és un tema que, aquí al Parlament, recordaran les senyores i els senyors diputats que s'ha debatut, i fins i tot s'ha arribat a votacions discrepants sobre temes com parcel·les estables però no reconegudes per la legislació, en temes hereditaris i en temes fiscals, temes de parcel·les homosexuals, etcètera, aleshores, voldria saber si aquest estat civil de les persones correspon a aquest tema o a altres qüestions, i, aleshores, li agrairia que ens volgués il·lustrar sobre la qüestió.

Hi ha un tema que, més que un aclariment, és lamentar la poca incidència, en part, diria a totes les administracions, però molt especialment a les administracions municipals en general, que és, a la mateixa plana, en la conclusió final, que diu: «Cal arbitrar tota mesura complementària convenient per a l'eficàcia compliment de la normativa sobre barreres arquitectòniques.» Aquest és un tema que està molt regulat, fins i tot crec recordar que el Departament de Benestar Social va distribuir la legislació, i els ajuntaments, la desídia burocràtica i el desinterès de moltes persones fan que aquesta és una qüestió que per a la qualitat de vida dels ciutadans de casa nostra és un tema important, i crec que tot el que es pogués fer sobre això i per ampliar aquest tema, i concretar i forçar el compliment d'això, seria poc.

I si ara, efectivament, per acabar...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li he de recordar que el seu temps s'ha esgotat a bastament.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, doncs, respectuós sempre amb les decisions de la Presidència, deixo en el tinter la darrera proposta perquè que tampoc tenia una transcendència excessiva.

Moltes gràcies, senyor Síndic; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Diputat. Una vegada fetes les preguntes i les peticions d'aclariments pels diferents grups, suspendrem la sessió deu minuts, perquè... (*Ll. Sr. Colom demana per parlar.*) Sí, digui, senyor Colom.

El Sr. COLOM: Sí, jo havia demanat la paraula, senyor President, perquè entenc que he estat contradit en més d'una ocasió per l'Il·lustre Diputat senyor Escudé...

El Sr. PRESIDENT: Si em permet...

El Sr. COLOM: Breument; dir que abans de tancar aquest tema, em penso que...

El Sr. PRESIDENT: Si em permet explicar el criteri de la Presidència, no hem interromput els diferents diputats quan feien referència a aquesta altra sessió, perquè pensàvem que es pot demanar un aclariment al Síndic sobre la seva posició en aquesta matèria, però obrir un debat ara entre els grups sobre els criteris que s'han de seguir per convocar el Síndic, em sembla que no és oportú. És més, la Mesa de la Comissió ha elevat, va elevar una petició a la Mesa del Parlament perquè aclarís la interpretació del Reglament en aquest punt. Jo crec que ara l'oportú és que escoltéssim el criteri del Síndic sobre aquesta qüestió, i, en tot cas, una vegada hagi parlat el Síndic, si hi ha alguna qüestió que s'ha de repreguntar, se'n pot tornar a parlar.

El Sr. COLOM: Senyor President, no era fer un debat entre els diferents grups, simplement, en tot cas, respectant la decisió de la Mesa, fer constar el meu desacord absolut amb la interpretació que ha donat l'Il·lustre Diputat Escudé en relació amb el fet que es va produir en la darrera sessió d'aquesta Co-

missió, i ho deixarem per a una propera ocasió parlar-ne.

El Sr. PRESIDENT: Suposo que els altres grups també haurien de fer constar els seus desacords, per tant..., no acabariem mai. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyors diputats; se suspèn la sessió durant deu minuts perquè l'Honorable Síndic pugui ordenar les preguntes.

(*La sessió se suspèn a les sis de la tarda i es reprèn a un quart de set i tretze minuts.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Té la paraula l'Honorable Síndic, senyor Rahola.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES: Bé, continuant la sessió, abans de tot he d'agrair els mots d'acceptació i de felicitació que ens han dirigit respecte a l'Informe presentat aquest any.

Hi ha unes quantes preguntes que són comunes en diversos diputats, com el senyor Colom, el senyor Jaume Nualart i el senyor Abelló, referents, sobretot, als criteris de la nostra compareixença a la Comissió sobre, no solament el que nosaltres, com sempre, hem dit, i li vaig dir al senyor Nualart quan em va preguntar —i ell ho ha confirmat— que no tenia inconvenient a venir quan sigui i pel motiu que a la Comissió li semblés oportú...

Nosaltres, en aquest sentit, sempre estem a disposició, i estem —ho repeteixo— en condicions d'informar la Comissió dels problemes que creguin interessants o que interessin en la defensa dels drets fonamentals dels ciutadans, o sigui, en tot el que afecta les competències de la nostra institució.

En el mateix Informe deixem ben indicat que no descartem la possibilitat de presentar notes i informes pel que fa referència a problemes de finançament dels habitatges de protecció oficial, situacions hospitalàries i els dipòsits municipals de detinguts. Sobre aquests dos apartats que acabo de dir, estem justament fent un informe particular, o sigui, un informe d'ofici, sobre la continuació del que va fer el Defensor del Pueblo sobre els hospitals en els serveis d'urgència, i l'hem començat també sobre els dipòsits municipals de detinguts. Això sortirà, segurament, en l'Informe que s'elaborarà per a l'any 89.

La Diputada Maria Dolors Montserrat m'ha preguntat si havia millorat la situació dels presos i si també havia millorat la situació de Justícia amb la introducció de la secció de Justícia.

Nosaltres, en el mateix Informe suposo que queda contestat, pel que fa als serveis penitenciaris —i també al Diputat senyor Abelló—, que, pel que fa als serveis penitenciaris i de rehabilitació, el lector trobarà queixes documentades sobre aspectes relatius a situacions poc conegudes del món penal i penitenciari. Com sia que l'any 1988 no s'ha produït cap canvi substancial en l'estat dels centres i que al Parlament li consta la posició d'aquesta institució des de l'any 1984, per abreujar i evitar que l'Informe sigui excessivament llarg, hem de donar per reproduïdes les opinions emeses en l'Informe anterior.

Durant aquest any 88, i hem continuat el 89, nosaltres hem continuat les visites a tots els centres penitenciaris de Catalunya, i les modificacions dites en aquests informes no han variat substancialment, i, per tant, creiem que la repetició tampoc és una qüestió que sigui avantatjosa per al mateix Informe.

Referent a la pregunta del problema dels parallamps, és evident que és un problema que no sols afecta Catalunya —que, evidentment, l'afecta, tal com han dit el senyor Colom i el senyor Nualart—, i això ha quedat pendent de la informació que nosaltres vam demanar a ENRESA i a la Conselleria d'In-

dústria, però això queda depassat, no solament de l'àmbit de Catalunya i fins i tot de l'Estat espanyol, sinó que aquest problema ha traspassat a la Comunitat Europea, i s'espera que hi hagi una resolució perquè això, evidentment, preocupa, no solament els afectats, sinó també els òrgans dirigents i els governs.

Referent a la qüestió que m'ha preguntat, em penso que el senyor Colom, sobre la SIDA i la prostitució, i també, doncs, el senyor Escudé, evidentment, aquest problema es va suscitar, sobretot, pel que nosaltres manifestem en l'Informe. Em va comparèixer un metge, referent a una situació d'una malalta que tractava, que era una prostituta, i que tenia en estat avançat la SIDA, o sigui que estava subjecta a tractament, però, evidentment, com a tal prostituta no tenia solucions ni de poder estar atesa en un hospital ni de poder entrar en una residència perquè en aquell moment no n'hi havia —actualment n'hi ha, però molt reduïdes—, i, llavors, hi havia el gran problema que ens vam formular en la institució : què és el que valia més, si la defensa, com diu la Constitució i el dret públic, la defensa individual i de la llibertat de poder ser subjecte del seu cos, o sigui, de tenir la llibertat de poder fer l'ús del seu cos com un volgués, o bé, per previsió de la salut pública, fer-hi un control i tenir un control d'aquesta..., en fi, del perill que hi havia de poder tenir un contagi i que pogués produir uns efectes de salut a terceres persones. Aquest és un problema que vam presentar, i que, evidentment, nosaltres el deixem apuntat perquè siguin els parlaments, no solament el Parlament d'aquí, sinó que això també és per al Parlament Europeu, qui hagi de decidir sobre aquesta dualitat entre la defensa dels drets individuals i els drets a la salut pública. Això és un problema que no és fàcil de resoldre, però sí que és un problema que està en aquest món i que és molt difícil de poder controlar-lo sense, doncs, afectar la llibertat de les persones.

Referent a les denúncies sense resposta que diuen que abunden en l'Informe, és evident que una de les armes que té, o, justament, un dels recursos que té la institució és el de denunciar quan una persona o una institució o una autoritat no contesta al Síndic de Greuges. Aquesta és l'única oportunitat que nosaltres tenim per poder donar una publicitat a la no-resposta. O sigui que, moltes vegades, en la nostra memòria figuren, relativament, moltes més contestes que no responen al requeriment del Síndic, precisament perquè aquesta és exactament la contestació, és la punició que té el Síndic de Greuges de denunciar al Parlament i de denunciar a l'opinió pública i als mitjans de comunicació quan hi ha un alcalde, quan hi ha una autoritat que no respon. Si els senyors diputats es fixen en l'estadística, veuran que són moltes més les queixes que es resolen que les que queden sense contesta.

La nostra missió, doncs, és la de denúncia. Nosaltres no podem fer una acció que tingui una acció vinculant i resoluciva, i aquesta és la funció que té el Síndic de Greuges. Altrament, si nosaltres poguéssim ser una força que fos diriment, que fos..., ja no tindria la independència, la llibertat de denúncia, i són les autoritats en el si de l'executiu o del legislatiu, que, tenint en compte la nostra denúncia, poden actuar i poden resoldre, d'acord amb la situació amb què es troba la queixa o la denúncia que nosaltres formulem. Em sembla que, més o menys, queden contestats els punts importants, i ara deixo al senyor Elies Rogent, el meu Adjunt, que contesti els punts ja més for-

mals que ha fet el senyor Escudé sobre la Memòria.

El Sr. ADJUNT DEL SÍNDIC DE GREUGES (Elies Rogent) : Gràcies, senyor Síndic. El senyor Escudé ha formulat diverses preguntes concretes, la primera seria en relació amb la situació estadística. El senyor Diputat ha parlat de si hi havia una certa inflació els tres primers anys, o els primers anys. És cert. Però aquesta inflació era donada per, primer, una desorientació —com molt bé ha dit el senyor Diputat— del ciutadà a l'hora d'adreçar-se a la institució; una segona causa, que és una causa d'inexperiència dels que hem treballat aquests anys a la institució, sobretot a considerar, classificar i ordenar el tipus d'expedients, i després, també, l'aplicació de la informàtica ha permès corregir errors de duplicitat i també s'ha resolt un problema que era greu al principi —per això m'he posat la mà al pit—, que eren les queixes col·lectives que es presenten de manera individual : és corrent i és sovint que considerem que perquè presentis molts escrits iguals sobre el mateix tema, doncs, que et faran més cas. Això és una cosa que és així i passa a tot arreu. Aleshores, amb això, ens hi trobem molt sovint. Aleshores, gràcies a la informàtica, ens trobem a vegades que, per exemple, el dia 1 arriben cinc cartes sobre el mateix, però el dia 25 n'arriben deu i, aleshores, la informàtica ens permet també d'evitar això. Per tant, disminueix molt el nombre de queixes o d'expedients, perquè n'hi ha moltes que són col·lectives, si bé han estat presentades de manera individual —això de l'estadística és a vegades traïdor, és la història del pollastre—, però aquest és un dels temes importants. Per això, el Síndic ens va encomanar que..., quan aquest any ja hem donat cos a l'estadística —i em refereixo a la pàgina 347—, que s'han desglossat el que es diuen «actuacions globals del Síndic», que en els primers anys es feia una carpeta —com vulgarment es diu— i es feia un expedient, i ara resulta que aquest any, gràcies també a la instauració del Servei d'Orientació al Ciutadà a la planta baixa de la nova seu, s'ha pogut donar cos a la contesta ràpida al ciutadà que ve a presentar la queixa puntual i concreta. D'aquestes, senyor Diputat, se n'han presentades 1.089 i, en el que va d'any, fins al dia 13 d'aquest mes, se n'han presentades ja 750; vol dir que l'increment, una vegada reordenat el sistema, és important. Després, veu que ja diu «Expedients de queixes», i a sota una nota que diu «Queixes dels ciutadans presentades per escrit». Aquestes sí, aquestes són les que realment es reben per escrit; també en aplicació de la Llei s'han de contestar per escrit i, aleshores, tenen aquest tràmit que realment és molt llarg. I després, independentment, es calculen ara els expedients iniciats d'ofici..., bé, perdó, d'expedients de queixa, el dia 13 ja n'hi ha 558, de rebudes, i, pel que fa a l'any passat, 1192, que sembla que baixi, però és que, de fet, puja, i, després, el nombre de situacions d'ofici, que n'hi havia 35 l'any passat, aquest any ja n'hi ha catorze, i és que comptem de manera diferent; més ben dit, pensem que comptem millor ara que no pas al principi. Això, pel que fa al problema de l'estadística.

Pel que fa al problema, també, de l'estadística sobre tributs, precisament en la reunió de Sevilla, on vaig poder acompanyar el Síndic fa quinze dies, es va tractar d'aquest problema, i és que hi ha una situació important : primer, al Defensor del Pueblo li arriben moltes queixes sobre tributs i sobre situació fiscal, que li vénen presentades per professionals, bufets d'advocats; després, organitzacions ciutadanes i col·lectius que

coneixen perfectament les competències, i s'adrecen especialment ja directament allà. I després també hi ha una altra cosa : nosaltres resollem moltes queixes sobre tributs, dels quals hi ha molt problema de desorientació, primer perquè l'Ajuntament de Barcelona ja ha fet una bona tasca d'organitzar el servei corresponent d'orientació fiscal —enviem molt ciutadà allà perquè hi ha molta gent que ve desinformat— i després, també, perquè amb la informació que donem al ciutadà podem resoldre molts problemes fiscals; problemes fiscals en el sentit de desorientació fiscal i que, a vegades, el ciutadà no acaba d'entendre el lèxic que l'Administració li empra a l'hora de fer els recursos i d'informar-lo.

Després, pel que fa al problema —que molt bé ha indicat— sobre la prova en els processos sanitaris... Bé, aquí hi ha un problema molt greu : les resolucions de l'Administració en matèria sanitària, sobretot a l'hora de la valoració de les limitacions a l'hora del treball —vol dir de les invalideses— té presumpció de certesa. Aquesta presumpció de certesa provoca que, en un nombre importantíssim de vegades, en què aquesta resolució no és motivada, que la part hagi de recórrer i hagi d'anar a la Magistratura del Treball —avui Jutjats del Treball— a presentar demanda. Vol dir que això, el tràmit aquest, acostuma a tardar uns dos anys davant la primera instància, i dos anys més en cas de recurs a l'antic Tribunal Central de Treball. Això vol dir que moltes vegades el ciutadà tarda quatre anys per desvirtuar aquest principi de certesa. Aleshores, el Síndic, el que diu en aquesta conclusió és que tal vegada aquest principi de certesa és massa pes per a les obligacions i el petge que ha de fer el ciutadà per desvirtuar-la.

Després, pel que fa a la conclusió aquella relativa a la SIDA, això, realment, a vegades pot alarmar; això no és res més que una de les conclusions del Congrés de l'OMS, que, en l'últim Congrés, en l'últim simposi d'*Ombudsman* que hi va haver a Estrasburg el juliol de l'any passat, on érem presents, es va incidir sobre els problemes de la SIDA i sobre aquests problemes del control aquest general. És evident —vós ho heu dit molt bé— que aquella prevenció que es feia, sense que..., és evident que la prevenció aquesta s'ha de fer, però també és evident que si no es fa una informació i un treball globalitzat, segons l'OMS, és difícil a l'hora de poder valorar realment el ressò i la situació de la SIDA.

Pel que feia a allò de la desigualtat de la Seguretat Social, és especialment a l'hora de les pensions de viduitat, que encara hi ha la situació de les vídues de fet i les vídues de dret, i encara hi ha totes aquelles vídues que, per no haver sabut, no haver pogut o, realment, per impossibilitat, tant econòmica com material, com de prova, haver pogut acollir-se a la llei sobre divorci, sobre separació prèvia i divorci, i encara hi ha moltes vídues d'aquestes que, en situació residual, han de comparèixer davant la institució per mostrar la seva situació de diferència de vídua de fet i vídua de dret. És cert que molta part ha estat corregida, però ha estat corregida per la jurisprudència, no per cap legislació. És en aquest sentit.

Quant a la posició..., al problema de les barreres arquitectòniques, la conclusió, diguem-ne, tal vegada no és prou clara, precisament per l'idioma telegràfic que s'ha procurat emprar, però és que el problema no és de legalitat, el problema és, tal vegada, d'humanitat o humanisme en l'aplicació de la llei i també de sensibilització. En l'Informe d'avui o en l'exposició

d'avui, el Síndic tornava a dir que requereix, la superació de les barreres arquitectòniques, no solament l'aplicació de la llei, sinó també una sensibilització per part de tècnics i de responsables que les apliquin. I crec que amb això he anat contestant, tal vegada, les preguntes aquestes puntuals, si me n'he oblidat alguna, el Síndic que me les acabi.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES : Em sembla que, senyor Abelló, han quedat algunes preguntes per contestar, com l'Administració en el tracte d'estrangers i els drets fonamentals de... Nosaltres, en això estem fent, precisament..., això, quan se'ns va demanar, nosaltres ja estàvem en contacte amb diversos col·lectius de tipus africans —precisament del Maresme—, i nosaltres, la qüestió de Santa Coloma, per exemple, de Farners, estem actualment en contacte ja amb l'Alcalde, i això, en l'any aquest 89, pensem fer un apartat especial sobre el tractament d'estrangers, i el resultat d'aquesta... No cal dir que si qualsevol dels diputats té algun suggeriment o alguna pregunta a indicar-nos, serà, no solament ben rebuda, sinó que serà tinguda com a eina de treball perquè nosaltres puguem desenvolupar aquest informe que nosaltres també estem preparant, a part dels que ja he anunciat.

També, ja, sobre habitatge. Quant a qüestió d'habitatge, aquest és un problema molt complex, que, evidentment, actualment ha passat a una nova Conselleria amb què nosaltres estem en contacte, i que, evidentment, aquesta Conselleria de Benestar Social té alguns projectes en marxa, però nosaltres hi estem estretament en contacte per veure quin compliment i quins resultats això dona. Nosaltres, en això, no tenim cap inconvenient a formalitzar i donar unes explicacions a aquesta Comissió parlamentària.

Quant a qüestions de comarques i..., de l'Administració, nosaltres ja ho hem dit —jo ho he dit en l'Informe que he fet avui— que és una preocupació nostra que tota la qüestió d'habitatge de comarques, comarcal, agrícola, nosaltres..., també és una preocupació d'aquesta despoblació, i d'aquesta població, no solament de la població que és la menys protegida o la més desvalguda, que és generalment la que acudeix menys a nosaltres, i nosaltres ens estem esforçant perquè tingui un coneixement més de les nostres funcions perquè ho pugui utilitzar i perquè nosaltres puguem rebre, a part del que nosaltres puguem fer d'ofici, la qüestió de la seva situació de tipus administratiu, de tipus social.

Referent als expedients d'ofici, penso que aquest any hem fet més expedients d'ofici que no vam fer els anys anteriors. No n'hem fet tants com nosaltres voldríem perquè ens hem trobat amb manca de personal; o sigui, moltes vegades nosaltres hem començat expedients d'oficis produïts per una carta que nosaltres hem llegit en les cartes al director de revistes; hem començat, però nosaltres estem, actualment ja, una mica retardats sobre els expedients normals que ens cauen; llavors, forçosament, aquests tenen un tractament prioritari i, moltes vegades, el seguiment d'aquest problema d'ofici, doncs, no té, llavors, tanta actualitat com tenia en aquell moment, i, realment, no tinc prou assessors per poder-los dedicar exclusivament a aquesta tasca, cosa que em plauria molt, però no hi ha manera. El Defensor del Poble té una quantitat —és clar, també les proporcions són diferents—, té uns assessors exclusivament dedicats a expedients d'ofici, cosa que nosaltres no podem perquè tenim una mancança de personal per poder-s'hi

dedicar. Nosaltres hem fet, justament en la Memòria, un suggeriment de poder tenir estatgers universitaris, perquè nosaltres puguem servir-nos-en amb una nòmina molt més reduïda i poder-los donar aquestes feines, que jo crec que serien de gran utilitat per a ells i per a nosaltres i que podríem satisfer, en part, aquesta missió, que la considerem molt important, però que nosaltres ens veiem de vegades incapaços de poder-ho fer per falta d'aquests mitjans.

Això em sembla que és tot, i si hi ha alguna cosa... Sobre sanitat, ja n'he parlat..., que estem justament, he estat ja en contacte amb tots els directors d'urgències dels hospitals de Barcelona, i estem acabant aquest expedient d'ofici, que completarà precisament el que va fer el Defensor del Poble.

Em sembla que..., no sé si m'he deixat...

El Sr. ADJUNT DEL SÍNDIC : Perdó, lamento haver oblidat que també vós heu preguntat dues queixes dirigides contra el Parlament. Una, concretament, és per un col·lectiu de ciutadans que van venir perquè es queixaven que un document que havien presentat al Parlament no constava en la relació. Bé, es va comprovar i no era cert, s'havien equivocat ells, no ho havien sabut trobar. Però és clar com que ens ho havien adreçat per carta, és una d'aquelles coses que deïem de l'estadística :

el fet que van adreçar una carta, va obligar que haguéssim de contestar per escrit i, per tant, que fos expedient, eh!

L'altra és diferent. L'altra va adreçada contra, en fi, per demanar una modificació de l'article 4 de la Llei 3/88, del 4 de març, de Protecció dels Animals; fa referència a tota la situació de les festes populars i els braus. Realment ja no és com l'altra, és una queixa diferent, és una queixa complicada i difícil i que estem estudiant. Lamento haver-me'n oblidat abans, però les dues «perles» eren aquestes.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES : Si hi ha alguna altra pregunta que hagi quedat per contestar, els agrairé que me la repetixin i, llavors, podria contestar-la.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Síndic. Avui és una sessió especial, perquè és el cinquè Informe que fa l'Honorable Síndic; amb això s'acaba un cicle, el primer mandat del Síndic de Greuges d'aquesta etapa de la història de la Generalitat de Catalunya, i voldríem aprofitar per donar les gràcies a l'Honorable Síndic i al seu Adjunt per la seva cordialitat i per la seva col·laboració al llarg d'aquests anys.

Moltes gràcies i s'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca a tres quarts de set de la tarda i onze minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
  - A.1 Constitució Espanyola
  - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
  - A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
  - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
  - A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
  - B.1 Resultats Electorals
  - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
  - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
  - C.1 El Ple del Parlament
  - C.2 El President i la Mesa del Parlament
  - C.3 Junta de Portaveus
  - C.4 Diputació Permanent
  - C.5 Comissions Parlamentàries
    - C.5/1 Comissions permanents legislatives
    - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
    - C.5/3 Comissions de legislatura
    - C.5/4 Comissions creades per llei
    - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
  - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
  - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
  - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
  - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
  - D.5 Gabinet de Presidència
  - D.6 Oficialia Major del Parlament
  - D.7 Serveis Generals
  - D.8 Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
  - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
  - E.2 Índex de Tramitacions
  - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
  - F.1 Generalitat de Catalunya
  - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
  - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
  - F.4 Altres Institucions de Catalunya
  - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
  - F.6 Parlaments i Governes Autònoms
  - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté: A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític) A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític) A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític) A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté: A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté: A.5/1 Ley Orgànica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les atles produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom .....

carrer ..... num. ....

telèfon ..... població ..... codi postal .....

- desitja subscriure's al
- BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
  - DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
  - BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia ..... de ..... de ..... fins al dia 31 de desembre de 198 ....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de 198 ..... envia

per ..... núm. .... la quantitat de ..... pessetes

(girar al portador)

..... de ..... de 198 ....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona